

Studentorganisering i USA

Center för Livsbejakande Extremism

2018-02-03

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net

Plötsligt stod vi där, med ett rep och en rad snutar mellan oss och ett trettiotal personer från universitetets förvaltningsstyrelse, där företag som Goldman & Sachs, PNC Bank, Williams Capital Group, och en rad andra som instinktivt bör hållas så långt från utbildning som möjligt finns representerade. Månader av upptrappning och veckor av planering hade lett oss hit. För ett ögonblick frös jag fast – hur skulle vi ta oss förbi? Skulle vi lyckas? En laddad tystnad. Elektricitet i luften. Plötsligt var det på allvar. Så öppnar ordföranden mötet, och vi rör oss framåt, samtidigt som de första tonerna av *Solidarity forever* trevande stiger mot mötesrummets tak och studsar mot dess väggar. Repet åker i marken, vi bildar kedjor.

Från en Facebookuppdatering skriven samma dag som aktionen:

Idag stängde studenter på Rutgers, New Jerseys delstatsuniversitet, ner förvaltningsstyrelsens möte med sång och ramsor, i vad som blev ännu en framgångsrik eskalering i kampen för drägliga löner för alla arbetare på campus – kampen för 15 dollar i timmen.

Det finns många saker att ha synpunkter på när det gäller utbildning i vårt samhälle; privatisering; prekarisering; brist på frihet och inflytande för studenter och arbetare; dålig tillgänglighet; och listan skulle kunna fortsätta. Men för de som inte är bekanta med just den här specifika situationen och behöver en bakgrundsbeskrivning:

Tänk dig att du lever i det rikaste och mäktigaste landet på jorden. Men trots detta är det av någon anledning knappast garanterat att du kan få en utbildning eller en lön som det går att leva på. För studenter från arbetarklassen är utbildning något som folk knappt, om alls, har råd med. Många av dessa studenter jobbar extra upp emot 30 timmar i veckan för att kunna betala hyra, terminsavgift och för att ha råd med mat, samtidigt som de alltså försöker studera. Det här har blivit något av en industri, där universiteten räknar med detta och använder billig studentarbetskraft för att pressa mer ur en redan snålt tilltagen budget.

Situationen är så allvarlig att det finns ett helt eget uttryck, food insecurity, som benämning på de många studenter som inte har råd med att äta ordentligt. Det öppnas soppkök för att studenter ska kunna få det allra mest basala. Och det här är alltså studenter som ofta redan jobbar extra!

Minimilönen i New Jersey är miserabla 8.44 dollar i timmen, och i New Brunswick, där Rutgers är den största arbetsköparen, lever 42.8% av människorna under fattigdomsgränsen. Så det här är alltså inte bara ett studentproblem, utan ett problem för hela samhället, och inget annat än en skam. Detta samtidigt som toppskiktet bland administratörerna på skolan tjänar enorma pengar, och vad de än säger, så finns resurserna där för att förändra situationen.

Administrationen, som räds att studenter och arbetare ska börja organisera gemensamt motstånd, har redan skyndat att lova en höjning till 11 dollar i timmen. De meddelade detta via mejl kvällen innan den utlysta aktionen. Varje höjning hjälper förstås, men 11 dollar är fortfarande inte en lön som det går att leva på. Höjningen kallades också av universitetets president Barchi för ”finansierad stöd”, vilket säger allt ni behöver veta om hur den här administrationen ser på studenter och arbetare – som ovärdiga och hjälplösa varelser i behov av dess välvilliga hjälp.

Men de är långt ifrån hjälplösa, vilket tydligt demonstrerades idag. För det första är det knappast ett uttryck för välvilja att betala arbetare en lön som det går att leva på – en skulle kunna tro att det är det minsta en kan begära. För det andra var inte detta en gest av hjärtlig välvilja från Barchi och universitetet, utan något de kände sig tvungna att göra på grund av samstämda påtryckningar från studenter och fack. För det tredje så är det studenterna och arbetarna som har all makt i sina händer, och när de sluter sig samman så kan de stänga ner hela universitetet – eller själva förvalta det. Dagens seger må bara vara en delseger, men med sån här beslutsamhet, entusiasm och solidaritet, så är jag säker på att det bara är en tidsfråga innan studenterna och arbetarna vunnit 15 dollar i timmen och mer ändå.

För de som utför allt arbete, de som ser till så att detta samhälles hjul kan snurra, så är en dräglig lön som det går att leva på bara en början – det finns en hel värld därute att vinna.

Bortanför tidningsrubriker, filmklipp och artiklar, sker en helt annan, mer osynlig kamp. Där i skuggan ruvar makten på sin hämnd. Olydiga måste disciplineras och straffas. Bara dagar efter att mötet avbrutits börjar de lokala snutarna trakassera studenter. De förföljs på campus, får telefonsamtal, och ombeds inställa sig till polisstationen utan att några officiella orsaker framförs. Sedan dras förfrågan plötsligt tillbaka, och precis innan jul får många istället en skriftlig begäran att inställa sig till stadens domstol. Ett flertal får också mejl och samtal från universitetets disciplinnämnd, eftersom de anses ha brutit mot universitetets policy.

Det är fortsättningen – eskaleringen – av ett spel som redan varit smutsigt, där administrationen svartmålar studenternas organisationer och anklagar dem för en massa saker de aldrig gjort. Nu fortsätter en lågmäld krigföring som ska bryta ner dem. De som knappt har råd med mat trots att de jobbar extra, och därför kämpar för sin sak, bryter mot policyn när de gör så – de som tjänar miljoner sitter säkert och bussar snutar, media och nämnder på dem.

Men studenterna har både vana, mod och drivkraft, och går istället på motoffensiv. Ringer ner polisstationen med klagomål, och tar en gruppbild utanför den för att visa att de inte kan skrämmas till tystnad. I bakgrunden jobbar de med advokater på ett försvar såväl som på offensiva överraskningar som kan få administrationen ur balans och samtidigt sätta intressanta exempel för organisering på universitet över hela landet. Några veckor efter jul släpps banderoller på en rad spektakulära och mycket synliga ställen runtom staden, i solidaritet med kampen för drägliga löner. Ingen vet vem som satt upp dem, men fackföreningar och studenter känner stödet i ryggen.

Den här kampen slutar inte i något klimax – det gör kamper sällan, de fortsätter när bilderna tagits och artiklarna skrivits, när kamerajuset slocknat. Och det är därför vi behöver bygga rörelser på lång sikt, och rörelser som överbryggar de skillnader som till synes delar upp oss och gör oss enklare offer för de som har makten över våra liv. Det här var bara en ögonblicksbild från en av kampernas frontlinjer. Men om alla är som de här studenterna, tänker jag, så blir nog det här bra till slut. För det är vi fan värda, allihopa.

Det är lätt att tänka sig att adrenalinrusningen och stundens eufori när ordföranden en halvtimme senare förklarar mötet avbrutet är det lyckliga slutet på den här historien. Men precis som den börjar med en lång upptrappning som sker delvis i det tysta, så finns det också en fortsättning efter själva klimaxen.